

Emberek csapdákbán vergődnek,
feszül az indulat, a harag oly' nagy
Családok hullanak, süllyednek, fulladnak,
nem jön a mentőhajó, s a jéghegy túl nagy...
én mondom:

Felborult a Rend, ordibál a Csend,
mondják, hogy hallgatnom kell.
Soha nem tudok, az nem én vagyok.

Én a járt utat a járatlanért,
a békességet a becsületért,
ha újra kell, én készen állok, ezredszer nekivágok.
Én biztonságot az igazságért,
ahogy őseim egy Új Világért,
és ha férfi módra elveszni kell,
én ezredszer sem adom fel

Özönlenek az üresség bajnokai,
dicsfényre törve, a csatornák patkányai.
Egynapos sztárok, média-trónjai,
semmiből a semmibe, a senkik klónjai...
én mondom:

Felborult a Rend, ordibál a Csend,
mondják, hogy hallgatnom kell.
Soha nem tudok, az nem én vagyok.

Én a járt utat a járatlanért,
a békességet a becsületért,
ha újra kell, én készen állok, ezredszer nekivágok.
Én biztonságot az igazságért,
ahogy őseim egy Új Világért,
és ha férfi módra elveszni kell,
én ezredszer sem adom fel